

DRAUGI UZ VISIEM LAIKIEM

(1. TES. 2:13-3:13)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Tes. 2:13-3:13; Rom. 9:1-5; 11:1-12, 24-32; Mat. 24:9-22; 10:42.

ATMIŅAS PANTS:

„... Lai stiprina jūsu sirdis, lai tās būtu nevainojamas savā svētumā Dieva, mūsu Tēva, priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus atnāks ar visiem Saviem svētajiem.” (1. Tes. 3:13)

GALVENĀ DOMA:

Pāvils turpina uzteikt tesalonīķiešus par labo, ko viņš redz, un iedrošināt viņus vajāšanās, ar ko tie saskaras.

Lasot šis rindkopas, mēs varam redzēt, ka Pāvilam tesalonīķieši nav vienkārši draudzē locekļi. Tie ir viņa draugi. Starp Pāvilu un šiem cilvēkiem pastāv dziļa, emocionāla saite. Pāvils uzsver šo saiti, cenšoties nostiprināt viņu sirdīs mīlestību, kas viņam ir pret viņiem. Lai gan šie vārdi noteikti bija sirsniņi un patiesi, tie palīdzēja sagatavot viņus kritikai, kas drīz tiks izteikta.

Pāvils iesāk un noslēdz šo nodaļu ar lūgšanu. Zināmā mērā visa nodaļa ir rakstīta, paturot prātā lūgšanu. Šī pamatā esošā lūgšanas fokusa motīvs ir Pāvila ilgas, lai tesalonīķieši būtu „nevainojami un svēti”, Jēzum otrreiz atnākot.

Draudzība, kāda Pāvilam ir ar viņiem, ir dziļāka nekā pasaulīgas draudzības. Tā ir draudzība, kas iet pāri laika un vēstures robežām uz šīs zemes. Pāvils ilgojas pavadīt mūžību kopā ar Tesalonikas ticīgajiem. Šīs ilgas daļēji ir tās, kas visā vēstulē pavada viņa spēcīgās bažas par viņu ticības apliecību un uzvedību. Pāvils mīl šos cilvēkus un grib, lai viņi būtu gatavi Kristus nākšanai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. augustā!

JŪDU PRIEKŠZĪME (1. TES. 2:13-16)

Virspusēji lasot, 1. Tes. 2:13-16 liekas kā novirzīšanās no iepriekšējās motivācijas izpatikt Dievam un rūpēties par jaunajiem ticīgajiem (1. Tes. 2:1-12). Bet 13. pants turpina tēmu par to, kā tesalonikieši uzņēma apustuļus un evaņģēliju, ko viņi bija atnesuši uz Tesaloniku.

14. pantā Pāvils atgriežas pie atdarināšanas tēmas. Vajāšanas Tesalonikā bija kā atbalss kristiešu vajāšanām Jūdejā. Daži jūdi vajāja jūdu kristiešus Jūdeja, kamēr pagāni un jūdu kaimiņi kopā vajāja pagānu kristiešus Tesalonikā. Šeit Pāvils parāda, ka kristiešu vajāšanas ir saistītas ar plašāku sistēmu. Tie, kas seko Kristum, saskarsies ar pretestību un pat vajāšanām.

Izlasī 1. Tes. 2:14-16. Kādu vēsti šiem pantiem vajadzētu nest mūsdienās? Ko tie pavisam noteikti nemāca? _____

Šeit Pāvils atklāj savas jūtas pret specifisku jūdu grupu, kas vajāja viņa kalpošanu no pilsētas uz pilsētu, sējot domstarpības un pretestību pret apustuļiem. Tādas Bībeles daļas kā šī (skat. arī Mat. 23:29-38) ir uzkrītoši sagrozītas un izkropļotas, lai „attaisnotu” jūdu tautas vajāšanas. Bet šāda universāla izmantošana iet pāri Pāvila nodomam, šos pantus rakstot. Pāvils runāja specifiski par jūdu autoritātēm (vārds, kas 1. Tes. 2:14 tulkots kā „jūdi”, var arī tikt tulkots kā „jūdaisma pārstāvji”), kas sadarbojās ar romiešiem, lai nogalinātu Jēzu, un kas par savu nodarbošanos bija padarījuši traucēt evaņģēlija sludināšanu kur un kad vien iespējams. Patiesībā liekas, ka Pāvils atbalso to, ko Jēzus jau bija pateicis par tiem, kas centās viņu nogalināt (Mat. 23:29-36).

Mums ir jāatceras, ka Pāvils pats bija jūds. Viņš nerunāja par tautu. Jēzus bija jūds. Pirmie mācekļi bija jūdi. Jūdi bija agrinās draudzes pamatā. Runājot par Pāvilu, ikviens jūds, ko viņš sastapa, piemēram, Sila, Barnaba un Timotejs, bija potenciāls draugs uz mūžību (skat. Rom. 9:1-5; 11:1-12, 24-32).

Ikviens cilvēks uz zemes ir dvēsele, „par ko Kristus ir miris” (Rom. 14:15, 1. Kor. 8:11). Aizspriedumi pret kādu ļaužu kopu nav piemēroti tiem, kas dzīvo krusta pakājē.

Ir viegli norādīt uz draudzes kļūdām jautājumos, kā tā ir izturējusies pret kādu ļaužu kopu. Bet kā ir ar mums pašiem? Cik daudz etnisko aizspriedumu atrodas mūsu pašu sirdīs? _____

PĀVILA CERĪBA UN PRIEKŠS

(1. TES. 2:17-20)

Cetrpadsmit pantos, sākot ar 1. Tes. 2:17 līdz 3:10, Pāvils piedāvā hronoloģisku ziņojumu par viņa aiziešanu no Tesalonikas ticīgajiem. Šos pantus caurvij draudzības tēma. Tesalonīkieši nav tikai Pāvila draudzes locekļi. Viņi ir viņa draugi. Caur šiem pantiem pulsē dziļas emocijas.

Pāvils grib, lai viņa tālāk rakstītais padoms draudzei un kritika tai (1. Tes. 4. un 5. nodaļa) tiktu lasīts viņa mīlestības un rūpju gaismā. Šis mīlestības dēļ viņš bija ieguvis tiesības dot padomu šejienes draudzei. Padoms vislabāk tiek uzņemts tad, ja tas ir pamatots mīlestībā.

Izlasi 1. Tes. 2:17-20. Kas no tā, ko Pāvils šeit saka, ir noderīgs mums? _____

Galvenais darbības vārds 17. pantā (ko parasti tulko kā „šķirti”) sakņojas konceptā „padarīt par bāreni”. Kad Pāvils ir spiests pēkšņi pamest Tesaloniku, viņš izjūt attiecību pārtraukšanu tik dziļi, it kā tikko būtu miruši viņa vecāki. Viņš ļoti grib viņus apciemot, jo viņam viņi ļoti pietrūkst. Viņi ir šķirti ārīgi, bet ne sirdīs. Satikšanās aizkavēšanā viņš vaino sātānu. Pāvila šeit izteiktie vārdi citā Bībeles pantā atklāj lielās cīņas realitāti.

Pāvila ilgas pēc Tesalonikas ticīgajiem tomēr sakņojas vairāk nekā tikai ikdienas attiecībās. Tās ir pievērstas gala laikam. Pāvils ilgojas „dižoties” Jēzum pēc Viņa otrās atnākšanas. Viņi ir apstiprinājums Pāvila kalpošanai Kristum, viņa eshatoloģiskais prieks un lepnums! Pāvils grib, lai būtu pierādījumi tam, ka viņa dzīve ir ienesusi izmaiņas citu cilvēku dzīvēs.

Šie panti parāda, ka arī mums ir jāturas pie savām prioritātēm. Mūsu eksistence šeit ir kā „tvaiks” (Jēk. 4:14), tomēr tā ir tvaiks ar mūžīgām sekām. Pāvila fokuss, viņa prioritāte ir tas, kas ir mūžīgs, kam ir noturīga vērtība un svarīgums. Galu galā, kam gan vēl ir nozīme, ja ne pazudušo glābšanai?

Kā visam, ko mēs šajā dzīvē darām, vajadzētu lielākā vai mazākā mērā ietekmēt pazudušo glābšanu? Lai cik patīkami ir runāt par šo ideālu, kā mēs dzīvojam saskaņā ar šo mērķi? _____

TIMOTEJA VIZĪTE (1. TES. 3:1-5)

Izlasi 1. Tes. 3:1-5 un Mat. 24:9-22. Kādā plašākā kontekstā Pāvils redz savas un tesalonīkiešu ciešanas? _____

Pāvils ir tik ļoti satraukts par savu atšķirtību no tesalonīkiešiem, ka viņš nolemj iztikt bez Timoteja klātbūtnes Atēnās, lai iegūtu kādu informāciju par viņu situāciju. Kvēlo ilgu dēļ viņš drīzāk ir gatavs palikt bez Timoteja, nekā bez ziņām par to, kā klājas tesalonīkiešiem.

Tā kā Timotejam ir starpnieka vai aizvietotāja misija, Pāvils dara visu, ko vien spēj, lai izceltu Timoteja autoritāti draudzē. Timotejs ir Pāvila „brālis”, „Dieva kalps” un „evanģēlija līdzstrādnieks”. Daži grieķu manuskripti pat aiziet tik tālu, ka nosauc Timoteju par „Dieva līdzstrādnieku”. Tā ir ļoti augsta uzslava. Pāvils zina, ka viņa misija būs grūta, un viņš dara labāko, ko spēj, lai Timotejs tiktu uzņemts tā, it kā būtu atnācis pats Pāvils.

Trešais un ceturtais pants vedina domāt, ko Pāvils būtu teicis tesalonīkiešiem, ja viņš pats būtu varējis viņus apciemot. Specifiskais vārds, kas izmantots, lai aprakstītu viņu ciešanas, ir raksturīgs pantiem par gala laiku, tādiem kā Mat. 24:9-22. Bēdām nevajadzētu nākt kā pārsteigumam. Mēs visi esam brīdināti par tām.

Kristiešu ciešanas atsauc prātā gala laika notikumus, kuru laikā visi patiesie Kristus sekotāji saskarsies ar vajāšanām (skat. Atkl. 13:14-17). Kad pienāk ciešanu laiks, mums vajadzētu uz to raudzīties kā uz pravietojumu piepildīšanos un drīzāk kā uz iedrošinājuma, nevis mazdūšības iemeslu. Pravietojuma nolūks nav apmierināt mūsu ziņkāri par nākotni, bet nodrošināt pārliecinošu drošību izaicinājumos, ar ko mēs saskaramies ikdienā.

Piektajā pantā Pāvils atklāj, ka viņam ir vēl kāds iemesls, kāpēc viņš sūta Timoteju. Viņš ir satraukts par to, ka grūtības, kuras ir piedzīvojuši tesalonīkieši, varētu atņemt viņiem ticību. Viņš ir noraizējies, ka viņa misija Tesalonikā varētu būt bijusi veltīga vai bez rezultātiem.

Kas ir tas, ko mēs varam darīt katru dienu, lai garīgi sagatavotos neizbēgamajiem pārbaudījumiem, ko mums sagādā dzīve? _____

TIMOTEJA VIZĪTES REZULTĀTS

(1. TES. 3:6-10)

Izlasi 1. Tes. 3:6-8. Timotejs bija atsūtīts, lai iedrošinātu tesalonīķiešus. Kādas Timoteja atnestās ziņas sagādāja Pāvilam prieku un iedrošinājumu? Tas ir, ko Timotejs redzēja tesalonīķiešos tādu, ko Pāvils uzskatīja par ļoti labu? _____

Sestā panta „tagad nu” ir ļoti zīmīgs. Pāvils neizniekoja laiku, pirms viņš sēdās, lai rakstītu tesalonīķiešiem. Tikko kā viņš saņēma ziņas no Timoteja, viņš nekavējoties viņiem rakstīja.

Ko mēs varam mācīties par Pāvila lūgšanu dzīvi no 1. Tes. 3:9, 10? Ko mēs no tā varam paņemt sev? _____

Tādu vārdu kā „vienmēr” un „pastāvīgi” (skat. 1. Tes. 1:2) trūkums norāda, ka Pāvila priekā un pateicībā bija kaut kas jauns, kaut kas vairāk par to prieku un pateicību, ko viņš izjuta vienmēr, kad lūdza par tesalonīķiešiem. Prieks un pateicība 1. Tes. 3:9, 10 ir viņa tūlītējā reakcija uz Timoteja jaunumiem.

Kā trūka viņu ticībai (1. Tes. 3:10)? Tūlīt sekojošais pants to nepasaka. Kā mēs varam redzēt vēlāk, Pāvila bažas par viņu ticību ir vairāk praktiskas nekā teoloģiskas. Ceturtā un piektā nodaļā norāda, ka viņiem vajadzēja saskaņot savu dzīvi ar savu ticību. Lai gan viņiem bija mīlestība un ticība un viņi „stipri stāv savā Kungā”, vēlāk vēstulē atklājas, ka viņiem vēl joprojām ir nepieciešama augšana svarīgos jautājumos.

Kāpēc lūgšana ir tik svarīga mūsu staigāšanā ar Kungu? Cik daudz laika tu pavadi lūgšanā? Ko tava atbilde liecina par to, cik svarīga tev tā patiesībā ir? Kā tu vari stiprināt savu lūgšanu dzīvi? _____

PĀVILA ATJAUNOTĀS LŪGŠANAS

(1. TES. 3:11-13)

Otrā nākšana ir spēcīgs stimuls garīgai augšanai. Ikviens varas darbs vai apspiešana tiks taisnīgi notiesāts. Ikviens mīlestības vai laipnības darbs tiks atzīts un atalgots (skat., piem., Mat. 10:42). Tas nozīmē, ka ikvienai rīcībai šajā dzīvē, lai arī cik tā maznozīmīga, ir sava nozīme galīgajā dzīves pārskatā.

Bet tikpat svarīgi Pāvilam un visai šīs nedēļas tēmai ir tas, ka otrā nākšana būs godības pilna ģimenes un draugu atkalredzēšanās. Šīs attiecības ilgs mūžīgi, pateicoties tam, ko ir paveicis Jēzus. Kristiešu attiecībām nav derīguma termiņa. Tās ir paredzētas mūžīgiem laikiem.

Izlasī 1. Tes. 3:11-13. Kas ir tas, ko Pāvils iekļauj savās lūgšanās par tesalonīķiešiem pēc Timoteja atgriešanās? _____

1. Tes. 3:11-13 izklausās gandrīz kā svētību vārdi dievkalpojuma beigās. Pāvils, protams, ilgojās atgriezties Tesalonikā un aizpildīt draudzes ticības trūkumus (1. Tes. 3:10). Bet pat ja viņš nav spējīgs atgriezties, viņš vēl joprojām var lūgt Dievu, lai Viņš motivē un audzina tesalonīķiešus mīlestības pārpilnībā – ne tikai citam pret citu, bet arī pret saviem kaimiņiem un ikvienu, ko viņi sastop. Šī mīlestība būs svarīga rakstura sastāvdaļa, kad atgriezīsies Jēzus.

Nedaudz mulsinošs ir Pāvila komentārs 13. pantā, ka Jēzus nāks „ar visiem Saviem svētajiem”. Vārds „svētie” Jaunajā Derībā parasti tiek attiecināts uz cilvēkiem. No otras puses, panti par otro nākšanu Jaunajā Derībā parasti apraksta Jēzu eņģeļu, nevis cilvēku pavadībā (Mat. 24:30, 31; Marka 8:38; 13:27). Kas ir „svētie” šajā pantā?

Atrisinājums šai problēmai ir atziņā, ka 13. pantā Pāvils ir pieņēmis Caharijas 14:4 valodu un attiecina to uz Jēzus otro nākšanu. „Svētie” Vecajā Derībā drīzāk jāsaprot kā eņģeļi (skat. arī 5. Moz. 33:2 un Dan. 7:10). No otras puses, Jaunā Derība iedod vārdam „svētie” jaunu nozīmi: tie ir cilvēki, kuriem ir piešķirta Jēzus taisnība. Tomēr 1. Tes. 3:13 Pāvils atgriežas pie vārda „svētais” Vecās Derības definīcijas – tie ir eņģeļi, kas atrodas Dieva klātbūtnē. Viņi pavadīs Dievu-Cilvēku Jēzu, kad Viņš atgriezīsies uz zemes.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Sīlas un Timoteja atnākšana no Maķedonijas, Pāvīlam uzturoties Korintā, apustuli ļoti iepriecināja. Tie atnesa labas ziņas par ticību un mīlestību starp tiem, kas patiesību bija pieņēmuši Evaņģēlija vēstneša pirmajā Tesalonikas apmeklējuma laikā. Viņa sirds plūda pāri maigā līdzjūtībā pret ticīgajiem, kas grūtībās un pārbaudījumos bija palikuši Dievam uzticīgi.” Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 255. lpp.

„Debesīs dzimusi mīlestība nav savtīga un mainīga. Tā nav atkarīga no citu atzīnības. Tā cilvēka sirds, kurš pieņem Dieva žēlastību, pāri plūst mīlestībā pret Dievu un pret tiem, par kuriem Kristus ir miris. Viņa „es” vairs necīnās par to, lai tiktu atzīts. Citus šis cilvēks mīl ne tāpēc, ka tie darītu viņam pa prātam, atzinīgi vērtētu viņa nopelnus, bet tāpēc, ka tie ir Kristus atpirktais īpašums. Ja viņa motīvi, vārdi vai rīcība tiek pārprasti vai nepatiesi interpretēti, viņš neapvainosies, bet turpinās rīkoties saskaņā ar savu mierīgo dzīves ritmu. Viņš ir laipns un pieklājīgs, pazemīgs uzskatos par sevi, tomēr cerības pilns un vienmēr paļaujas uz Dieva žēlastību un mīlestību.” Elena Vaita „Kristus līdzības”, 101., 102. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. „Kristus līdzības” (augstākminētajā citātā) un daudzās citās vietās Elena Vaita lieto frāzi „dvēseles, par kurām Kristus ir miris”. Cik plaši attiecināma ir šī frāze? Vai tā attiecas uz visiem cilvēkiem virs zemes? Vai tikai uz Kristus sekotājiem? Ja Kristus patiešām ir nomiris par visiem, kāpēc visi nav glābti?

2. Cik svarīgas ir iepriekšējās attiecības, dodot padomu vai izsakot kritiku ticības biedriem? Ko mēs par to varam mācīties no Pāvila priekšzīmes šīs nedēļas pantos? Ko mēs varam no tā mācīties, kas varētu palīdzēt mums, kalpojot citiem?

3. Pāvila mīlestība un rūpes par ticīgajiem Tesalonikā ir acīm redzamas. Šī mīlestība atspoguļo to mīlestību, ko atklāja Jēzus, kad Viņš dzīvoja miesā. Mīlestība ir spēcīgs komponents siržu mikstināšanā un cilvēku atvēršanā Dieva žēlastībai. Kā mēs varam iemācīties atklāt šo mīlestību?

KOPSAVILKUMS:

Pāvila pirmajā vēstulē tesalonīkiešiem ir aprakstīti notikumi un emocijas laika posmā, kad viņš bija spiests atstāt Tesaloniku un kad Timotejs ierodas Korintā ar jaunumiem par draudzi. Galvenais uzsvars šajā nodaļā ir Pāvila dziļā pieķeršanās Tesalonikas ticīgajiem.